

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 17 Ἰουνίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 74

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ,
μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ,
μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργυ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας ἡρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμαμάτων κτλ. κτλ.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Α'

Οἱ δύο φίλοι ἐκάθησαν ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ πλήρους θαυμάτων καφενεῖου, καὶ ἀφοῦ διέταξαν φιᾶλην Μαδέρας, ἤρξαντο συνομιλεῖν καὶ παρατηροῦντες τὸν ἐνώπιόν των ὄχλον, τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ἀσκόπων περιπατητῶν, ἀνθρώπων πολυασχόλων, ἐπισωρευμένων ἐν τοῖς πεζοδρομίοις τῶν οἰκίων μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ ἐβδόμης ὥρας, καὶ ἀκούοντες τὸν ἐκκωφευτικὸν κρότον τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ κυλιομένων ἀμαξῶν, εἰς ὃν ὁ κόσμος τῶν βουλευτῶν ἠρέσκετο ὡς ἐν μουσικῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ αἰφνης ὁ Λεφλὼ ἀπέστειλε χαιρετισμὸν μεταξύ τοῦ πλῆθους ἐκεῖνου, ὅστις δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου του.

— Χαιρετᾷς τοῦλάχιστον γυναῖκα ;

— Καὶ μίαν ἐξαίσιον κάλλους, ἀπῆντησεν ὁ Λεφλὼ.

— Αὕτη βεβαίως, διέκοψεν ὁ δὲ Βαρζάκ, θὰ ἔχῃ πολὺ καλὰ μάτια διὰ νὰ σὲ διακρίνῃ μεταξύ τόσο πλῆθους.

— Σὲ πειράζει τοῦτο, ἔ ; ἐξηκολούθησεν ὁ Λεφλὼ.

— Μπᾶ !

— Εἶνε γυνὴ φίλου μας. Ἐμάντευες ;

— Αὐτὸ εἶνε μυστήριον. Ἄλλως μοὶ εἶνε ἀδιάφορον.

— Καὶ εἰς ἐμὲ ὁμοίως.

Ἐμεινον πρὸς στιγμὴν σιωπῶντες μετ' ὀλίγον δὲ ὁ δὲ Βαρζάκ ἐπανέλαθεν :

— Ἐγενεες λοιπόν, φίλε μου, καὶ μυστηριώδης :

Ὁ Λεφλὼ ἤρξατο νὰ γελά.

— Δὲν ἐνόησες, φίλε μου, ἔτι ὅτι αὕτη εἶνε νόμιμος σύζυγος τοῦ φίλου μας Ρενὲ δ' Ὁρμέλ ; Εἶνε ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ μικρὰ Μάγδω, ὡς ἐκεῖνος τὴν ἀποκαλεῖ.

— Εἶνε λοιπόν νυμφευμένος ; ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ὁ δὲ Βαρζάκ, δὲν τὸν ἐπανεῖδον ἀπὸ τοῦ τελευταίου μου ταξειδίου.

— Ἐ ! καλὰ, φίλτατε, εἶνε νυμφευμένος.

— Καὶ αὕτη ἀληθῶς εἶνε τόσο ὠραία ;

— Ὁραισιότατη. Δὲν εἶνε οὔτε κληρονόμος, οὔτε πριγκίπισσα, εἶνε ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ μικρὰ Μάγδω. Γνωρίζεις τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν εὐγενὴ τοῦ Ρενὲ καρδίαν ; δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπωφεληθῇ τοῦ γάμου καὶ βλέπεις ὅτι ἔλαβε γυναῖκα τῆς ὀρεξείως του. Ξανθὴν, ἐξαίσιον κάλλους, ἀπλὴν τοὺς τρόπους, ἡ ὁποία θὰ ἐγύριζε τὴν κεφαλὴν ὅποιοιδήποτε ἀνθρώπου. Ἴδου λοιπόν ὅλον τὸ μυστήριον. Πραδοξος ἱστορία συνέβη εἰς τὴν κυρίαν δ' Ἀρμέλ κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ Salon, τὴν ὁποίαν ἂν θέλης δύναμαι νὰ σοὶ διηγηθῶ. Θὰ εἶμαι λίαν βραχύς.

— Σὲ ἀκούω.

Β'

« Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατελεῖ, ὁ δὲ ἥλιος εἶχεν ἄρκετὰ προχωρήσει εἰς τὸν κυανεὺν οὐρανόν, ὅτε ὁ Ρενὲ δ' Ἀρμέλ μετὰ τῆς συζύγου του, τῆς μικρᾶς τοῦ Μάγδω, διηυθύνετο εἰς τὸ Μέγαρον τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθυσαν, ὅπου μικρὰ τις εἰκὼν ἐφεῖλκυσε τὴν προσοχὴν των. Αὕτη, ἐπιγραφομένη «Μετὰ τὸ Λουτρὸν», ἀπέσπα τὸν θαυμασμὸν τῶν καλλιτεχνῶν, καὶ δικαίως, διότι οὐδέποτε εἶνε δυνατόν ἐντεχνώτερον καὶ φυσικώτερον νὰ δώσῃ τις ζωὴν εἰς τεμάχιον ὑφάσματος, νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ μὲ λεπτότητα καὶ ἀπαράμιλλον τέχνην τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ

χαιρέντος ἐκεῖνου ὄντος, ὅπερ καλοῦσιν ὠραίαν γυναῖκα.

» Βλέποντες τὸ πλῆθος ἐκεῖνο περίξ τῆς εἰκόνας, ἔλαβον θέσιν ἐπὶ τινος διθανίου, ὅπου ἡ Μαγδαληνὴ κατέστη δεῦτερον κέντρον θαυμασμοῦ. Τὰ φιλάρεσκα τῶν ἀνδρῶν βλέμματα καὶ τὰ ζηλότυπα τῶν γυναικῶν προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς.

» Μετ' οὐ πολὺ, ἀφοῦ παρατήρησαν ὅτι ἡ θορυβώδης ὁμήγυρις δὲν ἠραιούτο ἀπεφάτισαν νὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτῆς. Καθόσον προῦχώρουν οἱ ἐρασιτέχναι, οἵτινες ἐπέστρεφον, ἀφοῦ εἶχον ἤδη παρατηρήσει... Ἐσταμάτων περίξ αὐτῶν, ἐξακοντίζοντες πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν τολμηρὰ βλέμματα, καὶ ἐφαίνοντο ὡσεὶ συνδιαλεγόμενοι περὶ ζητημάτων λίαν οἰκείων.

» Ὁ Ρενὲ ἐδοκίμασε μεγάλην στενοχωρίαν, ἰδέαι συγκεχυμέναι, τὰς ὁποίας δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ, ἀνεκυκλῶντο ἐν τῷ νῷ του καὶ ἡσθάνετο τὰς ἐλαφρὰς ἐκείνας φρικιάσεις, αἵτινες προηγούνται συνήθως τῶν ἀπροσδοκῆτων συμφορῶν. Ἠρκέσθη λοιπόν μόνον νὰ τῆς εἴπῃ :

» — Πῶς σὲ παρατηροῦσι ! νομίζει τις ὅτι σὲ γνωρίζουν.

» Ἀλλ' ἀπὸ τῶν χειλέων ἐκείνης διέφυγε μεῖδιμα τόσο γλυκὺ, τόσο ἀγνόν, ὥστε ἐκεῖνος ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἐγκαρδιωθέντα.

» Τέλος, μετὰ πολλὰ ὠτήματα κατῳρώσαν νὰ πλησιάσωσι τὴν τόσο πεφημισμένην εἰκόνα. Αὕτη παρίστα γυνὴν γυμνὴν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο κατὰ τὸ ἥμισυ, ξανθὴν, ἥς ἡ ἀπαστράπτουσα κόμη ἐκυμάτιζε χαριέντως καὶ τὸ ὠραῖόν της στῆθος ἐξαγκούτο ἀναλόγως τῆς σφριγώσης νεότητός της. Θαλαμηπόλος ἐσπόγγιζε τοὺς λεπτούς της πόδας, ἐνῶ ἐκείνη κατωπτρίζετο ἐν μικρῷ κατόπτρῳ, ὅπως διαβόεθῃ ἐν αὐτῷ τὸ μικρὸν πρόσωπόν της, τὸ τόσο ὠραῖον, μὰ τόσο ὠραῖον... Ἦτο τέλος πλάσμα, τὸ ὁ-

ποιόν μόνον ἡ χεὶρ τοιούτου καλλιτέχνου ἡ-
δύνατο τόσον ἐπιτυχῶς νὰ ἀναπαραστήσῃ.

»Σοὶ ἔλεγον λοιπὸν ὅτι εἶχον πλησιάσει
εἰς τὴν εἰκόνα. Εἶδον... "Α! φίλτατέ μου,
ποία στιγμή, ποῖος κλονισμός! Ἡ ὥραιό-
της, ἥτις ἐδέσποζεν ἐν τῷ ἀποτυπώματι ἐ-
κείνῳ, τὸ ὀλιγώτερον πομπῶδες, τῷ λίαν
φυσικῷ, τῷ ὥραιῳ, ἦτο αὐτὴ αὐτὴ ἡ εἰκὼν
τῆς νομίμου γυναικὸς τοῦ κυρίου δ' Ἀρμέλ.

»Ἡ ταραχὴ ὑπῆρξε μεγάλη, φοβερά δι'
ἐκείνον. Ἡ Μαγδαληνὴ συνεκράτησε κραυ-
γὴν. Τῇ εἶπε, φέρων μηχανικῶς τὴν χεῖρα
ἐπὶ τοῦ συγκλονουμένου κρανίου του:

»— Ἐλθέ.

»Καὶ τὴν ἔσυρεν ἔξω τοῦ πλήθους κλονι-
ζόμενος ὡς εἰνόφυλξ.

»Ὅταν ἔμεινον μόνοι ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὁ
Ρενέ πρῶτος ἔλυσε τὴν σιωπὴν καὶ τῇ εἶπεν:

»— Ἀνεγνώρισες βεβαίως; δὲν ἔχει οὐ-
τω; Ἡ γυνὴ ἐκείνη γυνὴ εἶσαι σὺ ἡ ἰδία.

»Ἐκείνη τετραγαμμένη ἀπήντησε:

»— Σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ὅπως καὶ σὺ
τὸ ἠνόησα.

»Καὶ ἐπειράθη νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν.
Ἀλλὰ ποῖον ἐπιχείρημα νὰ ἐπικαλεσθῇ πρὸ
ἀποδείξεως τόσον φανεράς; Ὁ κύριος δ' Ἀρ-
μέλ πλειστάκις ἐδοκίμασε νὰ πηδῇ ἔξω
τῆς ἀμάξης μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ τὰς ἀναι-
σχύντους δικαιολογίας της. Καὶ ἀληθῶς ἡ
στιγμὴ ἦτο κρίσιμος: εὗρίσκετο πρὸ θλιβε-
ρᾶς ἀληθείας, μὴ ἐπιδεχόμενης δικαιολογίας.

»Εἰς τὴν οἰκίαν των ἡ σκηνὴ κατέ-
στη θυελλώδης, ἐκείνη κατελήφθη ὑπὸ νευ-
ρικῆς κρίσεως ἀρκούντως ἐπιφόβου, ἐκείνος δὲ
ἀποφεύγων τὰς τρυφερότητας, ἔρριψε τὸ ἐ-
πανωφόριόν του καὶ ἐξῆλθεν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένα.

[Συνέχεια]

— Εἰς ὅφιν λοιπὸν ὀφείλεις;...

— Τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. "Ας τὸ εἰπω-
μεν σαφῶς: ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔμεινα καὶ εἰς
τούς πέντε ὁρόμους: τὸν ὅφιν αὐτὸν ἤθελα νὰ
τὸν ἐβλεπα διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω. ἀλλ' ἄ-
γνοῦ πού κατέφυγε: καὶ λέγω ὅτι μοὶ προσέ-
φερον ὑπηρεσίαν, διότι διηγούνται ὅτι ὁ μαρ-
κήσιος ἡτοιμάζετο νὰ δωρήσῃ τὰς γαίας
του εἰς τὴν θυγατέρα του, ἣν εἶχεν ἐκ μιᾶς
μιγάδος, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισας.

— Τὴν Μερσεδές.

— Ἀκριβῶς.

— Ἦτο τυχερόν.

— Τυχερόν τῶνόν τι, διότι λέγουσι, κα-
θόσον ὀλίγον ἡσχολούμην νὰ ἐρωτῶ, ὅτι ἐ-
κεῖ συνέστησεν εἶδος οἰκογενείας, γελοῖόν τι,
ἡ κόρη ἐκείνη ἐβαπτίσθη καὶ τῇ ἔδωσαν

καὶ τὸ Κουβαϊκὸν ὄνομα, Μαρία - Εὐαγγε-
λία...

— Ἀλλ' ἐὰν ἦτο ἰδικὴ του ἡ κόρη αὕτη;

— "Ω! Τίς ἤξεύρει. Εἰς τὰ θερμὰ ἐ-
κείνα κλήματα τὰ ἦθη εἶναι τόσον χαλαρά,
ὥστε ὅλα δύναται τις νὰ τὰ πιστεύσῃ.
Ἀλλως τε τὰ μικτὰ αὐτὰ αἵματα μοῦ
προξενοῦν φρίκην. Φυλὴ Μοζαμβικὴ, συνει-
θισμένη εἰς τὴν δουλείαν, ἥτις πρέπει νὰ τι-
μωρῆται διὰ μάστιγος, ὑποτεταγμένοι ὅ-
ταν τις τὰς πιέζῃ, ὅλοιοι ὅταν τοὺς περι-
ποιῇσαι, σκληροὶ ἅμα ἔχουσι δύναμιν, ὦ,
ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ τοῖς δώσω τοιαύτην.

— Τοὺς μισεῖς πολὺ!

— Δὲν τὸ κρύπτω: ναί, μισῶ τὴν Μερ-
σεδές αὐτήν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθην ἡ-
πίως καὶ ἥτις, ἐν τούτοις ἐπρόδωκε τὸ μυ-
στικόν μου. Ἦμην τόσῳ καλῇ πρὸς αὐτήν!

— Καὶ τί θὰ γείνη αὕτη;

— Δὲν εἶναι ἰδικὴ μου φροντίς.

— Καὶ ἡ κόρη της;

— Ἐγὼ θὰ σκεφθῶ;

— Εἶναι εὐμορφη;

— Ἔτσι λέγουν. Ἐπὶ τέλους ἴσως τὴν
ἴδῃς μετ' ὀλίγον: ἡ Μερσεδές μὲ εἰδοποίησεν
ὅτι θὰ ἔλθῃ.

— Εἶναι εἰς Παρίσιους;

— Ναί, ἔρχεται νὰ διεκδικήσῃ τὰ ἐπὶ
τῆς κληρονομίας τοῦ μαρκησίου δικαιώματά
της. Δὲν σοὶ φαίνεται βάνανσον!

Ἡ ὑποκόμηση δὲ Σερναὶ ἦτο ἐλαφρά,
ἀλλ' ἦτο γενναία.

Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμήν, μὴ τολμῶσα
ν' ἀποπειραθῇ, ὥπως καταστείλῃ τὸ μανιῶ-
δες μῖσος, ὅπερ διεφάνετο εἰς τὸν ζῆρόν καὶ
σύντονον τόνον τῆς φωνῆς τῆς φίλης αὐτῆς.

Καὶ ἀλλάζουσα αἴφνης θέμα ὁμιλίας:

— Ἠξεύρεις, εἶπε, ποῖαν ἐπίσκεψιν εἶ-
χον πρὸ ὀλίγου;

— "Οχι.

— Τὴν τοῦ υἱοῦ σου.

— Τοῦ Ρολάνδου;

— Εἶναι χαριέστατος, φιλότατος. Ὑψη-
λός, καλοκαμωμένος, διακεκριμένος εἰς ἄ-
κρον ἔχων τὸ ὕψος, ἀλλὰ πολὺ σοβαρός!

— Δὲν εἶναι ἀληθῶς ὥραιος; ἀνέκραξε
περιπαθῶς ἡ μαρκησία.

— Βεβαίως: καὶ δικαίως πρέπει νὰ ὑπε-
ρηφανεύεσαι.

— Ἐκκαμὰ πᾶν ὅ,τι ἡδυνάμην διὰ τὴν
ἀνατροφὴν του, διότι ἀπὸ 20 ἐτῶν ἦτο ἡ
μόνη φροντίς μου.

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Ματθίλδῃ δ' Ἀρ-
τάν κατέστη σοβρὰ.

— Ἐπίσης δὲ καὶ τὸ μόνον μου πάθος,
ἐπρόσθεσεν αὕτη.

— Καὶ ἐν τούτοις ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσας
καταδιώξεις ὑπέστης, πόσοι δὲν θὰ σέ περι-
έβαλον διὰ τῶν περιποιήσεών των!

— Δὲν τὸ ἀρνούμαι. Ἀλλὰ δὲν ἡσθάνο-
μην παρὰ δύο τινά: τὴν ἀποστροφὴν μου
πρὸς τὴν νεάνίδα ἐκείνην, ἥτις μὲ ἐπώλησε
καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς φοβερᾶς καταστρο-
φῆς, ἣν νομίζω ὅτι ἔχω πάντοτε πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν μου, καὶ τὴν πρὸς τὸν Ρολάνδον
ἀγάπην μου.

— Ὑπέστη τὴν θείαν του;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν.

— Καὶ εἰς τί καταγίνεται τώρα;

— Ἀγαπᾷ ἐμμανῶς τὴν σπουδὴν. Ὁ
Ρολάνδος εἶναι ὄνειροπόλος. Τὸ σπουδαστή-
ριόν του μόνον τὸν εὐχαριστεῖ: εἰξεύρεις ὅτε
ὁμιλεῖ ἐντελῶς πέντε διαλέκτους.

— Καὶ; ῥώτησεν ἡ ὑποκόμηση.

— Καί, τί;

— Ἐρωτῶ διὰ τὴν καρδίαν του.

— Ἡσυχία πλήρης.

— Μπα! εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν! εἰκο-
σαετής;

— Ἡ καρδία του δὲν ἐξύπνησεν ἀκόμη:
ἡσθάνθη ἴσως παροδικὰ τινα καὶ κοινὰ αἰ-
σθήματα, ἀλλὰ τίποτε σπουδαῖον: εἶμαι βε-
βαία, διότι ὁ Ρολάνδος οὐδὲν μοὶ κρύπτει.

— Εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής;

— "Ω! ναί.

— Τότε, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ἡ ὑποκό-
μηση μετὰ δειλίας, θὰ σοὶ δώσω μίαν συμ-
βουλὴν.

— Ἀπὸ σὲ τὴν δέχομαι εὐχαρίστως.

— Εἶσαι πλουσία;

— Πολὺ πλουσία, περισσότερον τοῦ ὅτε
ἡδυνάμην νὰ ἐπιθυμῶσω.

— Εἶσαι ὥραια, ὡς ἦτο εἰκοσαετής.

Ἡ Ματθίλδῃ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Καὶ τί πρὸς τοῦτο! εἶπε.

— Εἶναι πάντοτε εὐτύχημα διὰ μίαν γυ-
ναῖκα, νὰ ἀκούῃ κατὰ τὴν διαβασίν της
ψιθυρισμοὺς θαυμασμοῦ καὶ τέλος ἔχεις υἱὸν
διακεκριμένον.

— Ὡς πρὸς αὐτό, μάλιστα.

— Τότε ἄκουσόν με, ἔσο ἀγαθὴ, εἶπε
βραδέως ἡ ὑποκόμηση.

— Πρὸς ποῖον;

— Πρὸς τὴν γυναῖκα, ἣν μετ' ὀλίγον θὰ
ἴδῃς, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιόν
σου μόνον πρὸς χάριν τῆς θυγατρὸς της, τὴν
ὁποίαν ἀγαπᾷ βεβαίως μὲ ὅσῃν στοργὴν ἀ-
γαπᾷ καὶ σὺ τὸν υἱόν σου. Ὅ,τὸ κάμης;
Ἡ μαρκησία ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της κατέ-
στησαν σκληροί, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστρα-
ψαν.

— "Οχι.

— Ἐχεις ἄδικον, πιστεύσόν με.

— Οὐτε λέξιν μὴ προσθήκης ἐπὶ τοῦ ἀν-
τικειμένου τούτου. Σοὶ τὸ εἶπον, φιλότατη
Ἐλένη, ὅτι ἀπὸ εἰκοσαετίας δὲν ζῶ, παρὰ
διὰ τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα: Τὸ μῖσός
μου πρὸς τὴν Μερσεδές καὶ τὴν πρὸς τὸν
υἱόν μου στοργὴν. Ὅ,τὸ ἀποθάνω, ὡς ἔζησα.
Τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ἀποστρέφομαι: ἂν
τὴν ἐβλεπα πνιγμένην πρὸ τῶν ὀμμάτων
μου, δὲν θὰ τῇ ἔτεινα χεῖρα βοηθείας. Ἐὰν
ἐκαίετο ἐν πυρὶ ἢν διὰ ποτηρίου ὕδατος, ἡ-
δυνάμην νὰ σβύσω, θὰ ἐφειδόμεν τοῦ ὕδα-
τος! Τὸ νὰ τὴν ἰδῶ συρομένην εἰς τοὺς πό-
δας μου, εἶναι δι' ἐμὲ ἡδονή, ἣν θὰ ἐξηγό-
ραζον μὲ δέκα ἔτη τῆς ζωῆς μου καὶ ἀπα-
σαν τὴν περιουσίαν μου. Τὴν ἀποστρέφομαι
καὶ σὺ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἡδονὴν
τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ θριάμβου.

— Καὶ οὕτε θέλω νὰ τὴν γνωρίσω.

— Εἶναι, σὲ βεβαιῶ, μεγαλειτέρα τῶν
ἀπολαύσεων τοῦ ἔρωτος.

— Συγχώρησόν με νὰ προτιμῶ ταύτας,
ἐψιθύρισε στεναζούσα ἡ ὑποκόμηση. Δυστυ-
χῶς παρῆλθον! Καὶ ἅμα ἀπαξ μᾶς ἀφή-
σωσι δὲν ἐπανέρχονται πλέον.